

דברי הכפר

בטבע יש עונה בה זורעים,
ויש עונה בה קוצרים.

יש זמן המתנה וצמיחה ביניהן,
שדורש טיפוח, השקיה ואמונה.

זה אותו הדבר גם בבני אדם.

מסרי ישראל
5728080-5728080

גיליון מס. 2775 * י"ג סיוון תשפ"ג * 2 ביוני 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרקי

דורית צחור: dorittb1963@gmail.com

**בית כפר הנשיא
אבלים עם פטירתה
בשיבה טובה של
מינה סלע ז"ל
ומשתתפים בצערם של
אידו, איתי, נדב והמשפחות
תנחומינו לכל המשפחה המורחבת**

סבתוש, אני אשמח לשתף בקצת זכרונות שלי ממך:

תל אביב, גאיוש ואני קטנטנות ויחסית רחוקות, אבל את לא מוותרת על ביקורים בעיר הגדולה.
אם באוטובוס, או במטוס, כשבזמנו עוד היו טיסות ממחניים, פעם בשבוע מתייצבת.
מסתובבת איתנו ברחבי תל אביב, לוקחת אותנו לדשא של הילטון.

ואת הפעם שטסנו איתך, גאיוש ואני לקיבוץ.
איתך חווינו בעצם את הטיסה הראשונה, ולא משנה אם מדובר היה על מסלול קצרצר משדה דוב ועד למחניים, ההתרגשות הייתה גדולה ועד היום אני לא שוכחת את שקית קרקרי הדגיגונים הקטנה שהדיילת חילקה.
שבתות בקיבוץ. בראנץ' בקיבוץ.
בעיניה של הילדה שהייתי, היה מדובר בחוויה הקולינרית המדהימה ביותר שיכולה להיות.
לעלות איתך אל עבר חדר האוכל ורק לחכות כבר לקחת את העגלה החומה להניח את המגש ולהתחיל לבחור מהשפע שנגלה לפני.
והדילמות היו קשות: דייסת קוואקר או סולת. קורנפלקס צהוב או שלווה. לבקש ביצה לבחירה מעמדת "השפים" או דווקא לקחת ביצה רכה בכדי להשתמש בכלי המגניב שלה....
וכמובן שהחוויה לא הייתה שלמה ללא סיום בעמדת השטיפה...
שבתות בקיבוץ. בילויים בברכה.
לצאת מהמים כשאת מחכה לי ולגאיה עם שתי מגבות צבעוניות שמשום מה הפכו לחלק מהחוויה עבורי.
בלעדיהן חוויית הברכה לא הייתה שלמה.
בביקור האחרון שלנו איתך בברכה, לפני כשנה אני מניחה, חיפשתי אותן בארון.
אני חושבת שמצאתי כבר רק אחת מהן.

להמשיך לקבל ממך טלפון כל שנה לקראת שבועות, , גם כשכבר הייתי גדולה וזה הפך לפחות אטרקטיבי עבורי, אבל את רוחך זה לא שבר ועדיין כל פעם התקשרת בהתרגשות "עוד מעט הברכה נפתחת! תביאו בגיד ים פעם הבאה!".

מזל באמת שעומר הגיע לעולם ובזכותו זכינו לעוד כמה חוויות של הליכה משותפת איתך לברכה.

כבר היית מאוד חלשה והיה מאוד חם, אבל את לא וויתרת ובאת איתנו. כמה עשה לי נעים בלב לראות אותך יושבת מחויכת עם מאי המדהימה שלנו ליד המים, ממש כמו פעם עם איזה כובע קש סטייליסטי ומשקפי שמש.

להוציא דואר מתחת לחדר אוכל.

גאיוש ואני עומדת מול קיר תיבות ענק ומבלבל ומנסות לנחש בכל פעם את מספר התיבה שלך ואז בהתרגשות גדולה להכניס את המפתח, לסובב ולשלוף שלל דפים ומכתבים. וביניהם כמובן שתמיד לחפש את "דברי הכפר".

לראות אותך מתפעלת מפרחים חדשים בגינה. מוורדים מרשימים וריחניים על השיח.

לשתול איתך ועם אבא לפני הרבה שנים בלב הדשא בגינה עץ קטן, שהיום הוא כבר ממש גדול וגבוה ובתור ילדה לחכות להבטחה שתתממש: "בבת מצווה שלך, הוא יהיה כבר עץ גדול".

עוגת ספוג עם רוטב לימון מעל.

להכנס אלייך הביתה ולראות אותך עם מבט מחויך ונרגש יושבת על כורסאת העור השחורה, רואה תכנית בארטה או איזה קונצרט בMezzo.

בתור ילדות שהן כבר קצת נערות, להתלוות אליך לבקשתך לחדר השינה כי רצית לתת לנו איזו מטפחת או חולצה שלך, שלמרות ולרוב לא באמת היו לטעמי, עדיין שימחו וריגשו אותי מאוד.

כי סבתוש, גם אם לא באמת הייתה לך אפשרות לקנות מתנות גדולות ומפוארות, מעולם לא וויתרת על מתנת יומולדת, על מתנה קטנה לחג, וכשכבר קשה היה לך להתנייד ולהגיע לבקר, לא וויתרת על לבקש מאמא שתיתן לנו כסף ואת "תשלחי לה בחזרה בדואר".

בביקורים עם אמא וגאיוש תמיד רצית לפנק אותנו ו"להזמין למסעדה". ועכשיו בביקורים עם עומר, תמיד למצוא לו איזו בובה קטנה מהארון ולתת לו.

סבתוש תמיד אזכור את רוחב הלב שלך ואת הרצון התמידי הטהור והתמים, להעניק לי ולגאיוש.

אני זוכרת אותך יושבת בשורה הראשונה בחתונה של לבנון ושלי, אני חולפת על פניך המרוגשות ועוצרת לתת לך נשיקה על היד.

לא אשכח את הקשר המיוחד שנוצר בין שניכם, בינך לבין לבנון. גם כשנהיה קשה יותר לנהל איתך שיח מתמשך, קוהרנטי, הוא עדיין הצליח לנהל איתך שיחות, להצחיק אותך, להוות אוזן קשבת ומתעניינת באמת לעוד קצת סיפורים מהעבר, אני מקווה שגם את הרגשת וחוויית את זה.

אני כל כך שמחה שעוד הספקת להכיר ולהנות 3 שנים מנין מתוק, שגם אם לא ראה אותך בתדירות גדולה, חזר מכל ביקור בקיבוץ עם עוד חוויות וזכרונות נעימים מסבתא מינה. אני שמחה שהספקת, גם אם רק פעם אחת, לראות את הנינה שלך.

אני אוהבת אותך סבתוש חמודה שלי, תמיד אוהב ואתגעגע.

נעה (נכדה)

נפרדים ממינה

כילדה בכיתת עשור, מינה נשארה בזיכרוני כמטפלת יוצאת דופן, שהתייחסה אלינו ברכות ובדאגה, בהבנה ובאהבה. היא ידעה להקשיב לנו, דבר שהיה נדיר מאוד, ולהקל על קשיים ומשברים. במבטא צרפתי ובקול רך הייתה פותרת בשקט מצוקות, ואנו, שהורגלו ליחס קשוח, היינו אסירי תודה.

מינה סטריקובסקי נולדה בפולין במרץ 1930, להוריה קלרה ויצחק.

בהיותה בת שש, עברה עם אביה לרואן שבצרפת, ולאחר שנה הצטרפו אליהם האם והאחות. כאשר נכבשה גם צרפת (1942), הסתתרו מינה ומשפחתה מהגרמנים ומשתפי הפעולה בכפר שמבון-סור-ליון, בעזרת צרפתים פרוטסטנטים, עד תום המלחמה. לימים זכה הכפר כולו באות "חסידי אומות העולם".

כנערה ציונית, עלתה מינה ארצה באוגוסט 1948 באוניה פאן-יורק, בתנאים קשים, עם מאות פליטים. עם הגיעה לארץ, חברה לגרעין "הבונים" בו היו ידידיה מרואן – ז'ק ורות גולן וישראל אבידור. היא נשלחה למנסורה, וידוע הסיפור כיצד מינה, שרצה בשמחה לפגוש חברה שלה שהייתה בתצפית, נפלה לבור בו ישבו כמה חברים, וצנחה עליהם כמתנה משמיים.

כרבים מהחברים מינה נשלחה לעבוד בעבודת חוץ באפיקים (1950), ולאחר מכן לקורס מטפלות בסמינר הקיבוצים. שנים רבות עבדה בחינוך, עם כיתת עשור ולאחר מכן עם דרור. בימים קשוחים של חינוך משותף ולינה משותפת, יכולת ההכלה של מינה הייתה מרפא לליבנו. עשרות ילדים זוכרים לה עד היום חסד נעורים.

לאחר נישואים קצרים של שנתיים לאיזק פוטש, נישאה מינה באוגוסט 1954 ליוחנן, הגנן ואיש האדמה המיתולוגי, שעלה מאוסטריה לפני פרוץ המלחמה.

המשפחה גדלה עם הולדתם של אידו (אייל), איתי (סנונית), ונדב (חוחית).

מינה - אישה עם טעם ורגישות לאסתטיקה, לבושה תמיד בטוב טעם, אוהבת מוסיקה ואמנות. עובדת מסורה מאוד, בעלת דעות ברורות ואכפתיות לכל הקורה במשק. צנועה, אך בעלת ביקורת נוקבת על המתרחש.

לאחר שנים של עבודה בחינוך, רתמה את האכפתיות שלה ומשיכתה ליופי, לתחזוקת המרכז הציבורי הענק שלנו. מינה גם יזמה קניית כרטיסי מנוי למוזיאונים, עבור חברים המזדמנים למרכז, שירחיבו אופקים וייהנו מהתרבות הארצית.

בהמשך ניהלה את מחסן הבגדים, מוסד חיוני ביותר, ביעילות וביד רמה. כמובן שבימים ההם לא היו 'מנהלים', וודאי שלא 'מנהלות'. היא הייתה אחראית על המחסן, וגם שם הייתה אוזן קשבת לרווקים, שבאו לקחת כביסה נקיה

ולקבל סימפטיה. בקפדנות ובאחריות טיפלה במכבסה ובמחסן, ופנתה לחברים שוב ושוב דרך "דברי" בניסיון ללמד אותם איך לזרוק כביסה ואיך יש לנהוג בכל הנושא המורכב של הביגוד.

כל השנים כאבה מינה את מצב הנוי והתחזוקה בקיבוץ, התריעה וביקשה יתר הקפדה.

כל עץ ושיח, שרבים מהם ניטעו בידי יוחנן, היו יקרים ללבה.

בשנת 1986 נפטר יוחנן, ונוסף על המשבר האישי, החלו בשנים הבאות תהליכי השינוי ושיוך הדירות. מינה הייתה מעורבת ואפילו נסערת מחלק מההצעות שעלו. היא השתתפה בקבוצת "אמנת כרי דשא" (2002 - כשלושים

חברים שנפגשו לקראת ההצבעה על השינוי, במטרה לכבד את מגוון הדעות, ולא להביע שמחה לאיד לאחר שיתפרסמו התוצאות).

ביציאתה לפנסיה נהנתה מינה מהפעילויות במפגש, בעיקר אלה הקשורות לאמנות ולמוסיקה, מהחברותא ומהיחס החם של שיפי.

כסבתא הייתה דוגמא והשראה לנכדיה.

בשנים האחרונות נחלשה, וקבלה מטפלת סיעודית – לאחרונה הייתה זאת מאי
אן, שטפלה בה במסירות רבה, וכמובן הבנים והמשפחה.

חיים ארוכים ומשמעותיים הגיעו לסופם, ומינה מצטרפת אל יוחנן אותו אהבה
והעריכה מאוד.

נוחי בשלום, באדמת הקיבוץ שהיית שותפה בהקמתו.

לאידו, איתי, ונדב וכל בני המשפחה – אנו איתכם בצערכם.

רחל גינת

לאידו איתי ונדב וכל משפחת סלע הנרחבת והמטפלת - מאי
 צר היה לי מאוד לשמוע שאמא-מינה נפטרה, זכרה לברכה! זו הייתה זכות
 גדולה שהיא הייתה המטפלת שלנו - (כיתת עשור) - ומכל השנים האלה אין לי
 אף זיכרון לא טוב אחד.

עבודתה נעשתה בכל כך הרבה מסירות ויעילות...
 מאז ועד היום הקשר עם אמא-מינה, נשמר ורק התחזק במשך השנים. יצא גם
 שכל השנים מגיל ילדות עד היום הזה, משפחת סלע ומשפחתי - משפחת דיבון,
 גרו בשכנות.

אהבתי מאוד בכל הזדמנות שהייתה לי, בפרט בכל השנים שהייתי רק מבקרת
 במשק, לקפוץ ולהגיד שלום. היא כל כך אהבה להכין כוס תה וקינוח ולשמוע
 מה חדש, ופעמים רבות קיבלתי גם הזמנה לארוחת צהריים או ערב.
 החיוך עם החום הלבבי וההתרגשות בכל פעם שהיינו מתראים עומדים בפני
 תמיד.

עבורי מינה הייתה מטפלת אמיתית שדאגה לא רק לצרכים הגופניים אלא גם
 לנפשיים שלנו. והיא עשתה זאת במסירות מלאה מכל הלב. בגלל זה הכבוד
 והאהבה אליה עמוקים מאוד. היא הייתה לא רק מטפלת אלא כמו אמא של
 כולנו...

בתחילת שנות ה-2000 כשהתחיל להיות לה קשה לטפל בגינה היפה שלה,
 היה לי התענוג להיענות לבקשתה שאעזור לה בכך. ופעמים רבות הייתה
 מספרת לי בנוסטלגיה עד כמה שיוחנן ז"ל אהב את הגינות והעבודה בנוי של
 הקיבוץ.

אמא-מינה תחסר לי מאוד. בכל ביקור בבית, הביקור אצלה היה 'A must'
 עבורי; ובכל פעם ציפיתי לזה בשמחה רבה ובהתרגשות...זה קשה לראות את
 הדור הזה של החלוצים הולך ואיתם הולכים גם כל כך הרבה סיפורים מעניינים,
 מיוחדים ולעיתים גם מרגשים מאוד.

שולחת לכם כאן הרבה תנחומים ואהבה לכל אחד מכם במשפחה ולחברים
 במשק.

אני אמורה להגיע הביתה באמצע חודש אוגוסט. מצפה מאוד להתראות
 במדרכות הקיבוץ ולשמוע עוד סיפורים וחוויות מהעבר ומימים אלה.
 בחיבה רבה תמיד ועם צער בלב.

שולי למשפחת דיבון (שולמית אטיה) ♡

ארדואן

1. בליל 15 ביולי 2016, מעט לפני השעה 23:00, בעת שנשיא טורקיה, רג'פ טאיפ ארדואן שהה באתר הנופש מרמריס בדרום-מערב טורקיה, החל לכאורה ניסיון להפיכה צבאית בטורקיה שלכאורה כשל כעבור שעות מעטות. כתבתי לכאורה, משום שיודעי דבר טענו שניסיון ההפיכה פוברק ע"י ארדואן כדי לבוא חשבון עם מתנגדיו.

2. במהלך ניסיון ההפיכה נהרגו לפחות 300 בני אדם ויותר מ-2,100 נפצעו. ניסיון ההפיכה גרר אחריו גל מעצרים המוניים שמנה לפחות 40,000 עצורים, בהם 10,000 חיילים ו-2,745 שופטים. 15,000 אנשי חינוך הושעו ורישיונותיהם של 21,000 מורים שעובדים במוסדות פרטיים בוטלו גם הם על ידי הממשלה. את ההרוגים קברו באתר בניה שהיה מיועד למעון לכלבים בפאתי איסטנבול.

3. הכלבים ילקו את דמם

באתר בניה למקלט לכלבים
נטושים בפאתי איסטנבול
מוקם עכשו בית קברות למורדים
שנהרגו בנסיון ההפיכה.

לא, הם לא זכו לתפלה,
וראש העיר קאדיר טופבאס הבהיר :
מי יתן שכל עובר ארח יקללם
וימנע מהם לנוח בקברם בשלום.
הכלבים ילקו את דמם מהקיר.

ומי יתן ובמקום אשר לקקו
הכלבים את דם הקרבנות,
ילקו הכלבים את דמך
גם אתה ארדואן

4. השבוע לאחר 20 שנות שלטון הכריז ארדואן על נצחונ. חבר שהיה בטורקיה בזמן הבחירות וחזר לפני כמה ימים, מספר ש 69 מתוך 70 ערוצי השידור הטורקים שידרו באופן שוטף נאומים חיים של ארדואן באורך מלא. יריבו מנהיג האופוזיציה קיבל דקה שידור בחי ואחר כך נכנסה תמונת סטילס שלו לעוד שלוש דקות כשקולו רק נשמע ברקע. וזהו. ובכל זאת ארדואן ניצח בהפרש של 4.3%.

5. היום הדבר הזה ששוכן בבית הנשיא בירושלים שלח לעריץ הטורקי איחולים לבביים לרגל נצחונ. על פניו נראה שהנ"ל מסתדר טוב עם עריצים.
6. צאו להפגין בכל הכוח אם אתם לא רוצים חיקוי זול של ארדואן כזה, אבל על ספידים, אישה מחורפנת וילד מעורער אצלנו.

דודה אסתר פנים

1. ולא אסתיר עוד פני מהם, אשר שפכתי את רוחי על בית ישראל נאם אדני יהוה. יחזקאל פרק לט כט

2. כשהייתי ילד הייתה לי דודה בבני ברק שקראו לה דודה אסתר. דודה אסתר הייתה אישה חרדית קטנת קומה שהרכיבה משקפיים עבות מסגרת, ומבעדן הייתה מתבוננת אל העולם בתימהון שאינו נגמר. וכשהייתי ילד אף פעם לא הבנתי כאשר התארחתי בביתה, למה תמיד לקראת סוף השבוע משתכשים אצלה קרפיונים באמבטיה.

3. בשנות החמישים הורי היו יושבים הרבה ליד הרדיו ומקשיבים ברוב קשב לתכנית לחיפוש קרובים. ובין לבין, אבי האתאיסט הקנאי, היה אומר בזעף שאין טעם לשאול איפה היה אלוהים בשואה ולמה הוא היה בהסתר פנים, משום שהוא פשוט בכלל איננו שם בשמים הריקים ממנו.

4. אני זוכר שמאוד תמהתי לעצמי למה אבא מאשים את דודה אסתר במה שקרה בשואה. ולמה הוא חוזר ואומר בעקשנות שדודה אסתר פנים היא אלוהים שאיננו.

5. דודה אסתר כבר הלכה לעולמה וגם אבי ואמי אינם כבר איתי, אבל עדיין בכל פעם שמישהו מדבר על כך שאלוהים היה בהסתר פנים באיזשהו אסון שנפל על ראשו השפוף מסבל של העם היהודי, אני מזכר בדודה אסתר פנים, מחייך חיוך עצוב וחושב לעצמי שזה היה יכול להיות מאוד נחמד אילו דודה אסתר פנים הייתה באמת אלוהים.

פינת הקריקטורה השבועית: שר הגרעין...

• מינה סלע ז"ל

מינה הייתה עבורי, קודם כל האמא של אידו, איתי ונדב, שהיה עם אלישע באותו בית התינוקות ובאותה הכיתה.

אחר כך עבדנו יחד עם כתת "דרור", מינה הייתה המטפלת ואני המורה, אבל כבר אז ידעתי שהחלוקה הזאת איננה שלמה. ידעתי שאנחנו שתינו המחנכות של הכיתה, כי הרבה מהיומיום של הבית הכולל עשינו ביחד כצוות.

כתת דרור, התחילה את ימיה בכתה אלף באיחור של חדשיים וחצי. בכפר הנשיא, כמו בכפר הנשיא הבית שהיה אמור לקלוט את הכתה באחד בספטמבר לא היה מוכן בזמן.

חלפו חדשיים וחצי ובאמצע נובמבר התחלנו את חיינו בבית הכולל. ואז גם התחיל הגשם שנמשך ונמשך. אחרי כמעט שבועיים שהיינו סגורים בתוך הבית, נראתה הפוגה בגשם ובעננים, ואני החלטתי להוציא את הכיתה לטיול. ההתחלה הייתה נעימה ונחמדה, עד שהתחיל עוד מטר סוחף. היינו קרובים למוסך וכולנו התחלנו לרוץ לתפוס מחסה שם. אבל בינינו ובין המוסך היה שטח בוצי מאד, ותוך דקה התחילו הילדים לצעוק ולקרוא לעזרה. למזלנו שמעו אותנו עובדי המפעל ובאו לחלץ את הילדים ששקעו בבוץ הטובעני. כולנו חולצנו, ורק המגף של רפי שיינגזיכט נשאר קבור שם.

הילדים הראשונים רצו לכתה, תוך שאני נשארת מאחור עם האחרונים, וכל הזמן אני רק חושבת על קבלת הפנים שנקבל ממינה על הבוץ הנוראי שהבאנו לבית. אבל מינה קבלה את הילדים בהרבה דאגה, בתושיה עם מגבות ומילים טובות.

זיכרון נוסף: שוב ושוב מינה כועסת על מחדלים בתחום הנוי והאסתטיקה של הקיבוץ. הייתה לה ראייה מצויינת, והמפגעים האלה בלטו לעיניה, בשעה שאני, מה אומר לכם, לא כל כך שמתי לב, ואם שמתי לב, ניסיתי לשכנע את מינה, שלא תיקח כל כך ללב. אבל ניסיונותי וגם ניסיונותיהם של כל האחרים והאחרות שמינה שיתפה בכעס ובמצוקה על המחדלים האלה, כל הניסיונות האלה היו לשווא. מינה ראתה את עצמה כממשיכה איזו מורשת שהותיר אחריו בעלה, יוחנן ז"ל.

בשנים האחרונות הייתה מינה משתתפת קבועה ופעילה בחוג לספרות.
כמעט כל שבוע הייתה מינה אומרת לי בסוף המפגש: זה ה HIGHLIGHT של
השבוע שלי.

מינה, כל כך הרבה חוטים שקשרו בינינו. רק על כמה מהם ספרתי כאן,
ואמשיך לזכור אותך תמיד.

• תודה לרחל גינת

יפה תיארה רחל גינת את המסיבה שנערכה לה עם פרישתה מתפקיד ספרנית
הילדים. תודה לך רחל על המאמצים שעשית לאורך השנים לחבב ולהאהיב (יש
מילה כזאת בעברית?) את הקריאה על ילדינו ונכדינו.

ברכות גם למיכל דדוש שעומד להיכנס לתפקיד. עד כמה שאני זוכרת אותך
כגננת של כמה מבני משפחתי את עתידה לעשות עבודה נהדרת.

ואי אפשר לסיים בלי כמה מילים על ראשיתה של ספריית הילדים: מי שייסדה
את הספרייה הייתה שושנה אדלשטיין ז"ל, שהייתה המחנכת של כתת "עשור"
(הכתה של רחל גינת), ובאותה העת גם מנהלת בית הספר כאן בכפר הנשיא,
היא, ללא ספק, הייתה אשת חייל של ממש. אני מקווה שיש עדיין לא מעט
ספרים בספריית הילדים, שבכתב ידה הנאה של שושנה, כתובים הכרטיסים,
ומסומנים הספרים. גם היום למעלה מחמישים שנה מאוחר יותר אני אזהה את
טביעת האצבעות האלה של שושנה...

שבת שלום – תמר וולפין

@@

לפני מספר ימים, בחמש אחר הצהריים, הגיעו לשטח שליד ביתנו קבוצת השכנים הגרה בסביבתנו, עם כלים לעבודה בגינה, אדמה קנויה ושיתלי פרחים במטרה- "להפריח את גינתו של הנרי", זו שנראית מוזנחת כרגע.

הורים וילדיהם התנפלו על העציצים הריקים ומלאו אותם חיים- בדיוק מה שהיה נחוץ לנו ובמיוחד להנרי, כדי להתעודד ולהרגיש טוב!

תמיד ספרתי לידידי שמחוץ לקבוץ שסביבת מגורי השתנתה מאד וקולות תינוקות וילדים רבים ממלאים את האוויר יומיום. זה סוג הרעש שאני אוהבת ונותן שמחה והרגשה טובה.
אז אם תמצאו חדר ריק בסביבתנו, אני ממליצה לבוא לגור כאן, בצל אנשים רגישים וטובים.

יעל שפרונג

מזל טוב

בת נולדה לניסן פלמה וישמעאל אדמס

נכדה למעין ודודו פלמה

מאחלים לכם ולכל המשפחה המורחבת שפע של אושר,

שמחה, נחת ובריאות

מזל טוב לנישואי הזוג הצעיר

יניב גלוק ובח"ל דניאל

ברכות חמות להורים המאושרים

מיכל ופול גלוק ולכל המשפחה.

מאחלים לכם הרבה אושר, שמחה,

הצלחה וכל טוב.

באהבה גדולה

בית כפר הנשיא

שבועות בכפר הנשיא

תודה רבה לכל מארגני ומשתתפי החג.

היה מקסים

התהלוכה המסורתית

ריקוד בנות 60 פלוס

סדנת קליעת סלים

ריקוד המכינה

והשנה, התחדשנו במיזם חדש: שמירת מקומות למבוגרים, שכלל גם מערכת שמע עם אוזניות

יוזמה ברוכה של יובל עזריה, מנהל צוות ההגברה לטובת הסובלים מהווליום באירועים, וזקוקים להגברה או להחלשה. האוזניות נשכרו לטובת המעוניינים, ונערי הקיבוץ הדריכו את הקהל בשימוש בהן.

מופע בועות ואש

וכמובן – איך אפשר לעבור את החג בלי ריקוד התינוקות

2.6	ליאת חן
	יהלי טיקוצ'ינסקי
3.6	אלונה כרמי
	מונה לינטון
5.6	קטיה שיינגזיכט
6.6	תמר המאירי
	עמק יצחקי
	גלית אלאני
	אורי שפרונג
	נבו דוידסקו
7.6	אורי שמואלי
	ירדן איילון

סיפור לשבת

כמה נפלאה היא האהבה

פעם אחת היה אי שבו התגוררו כל הרגשות: שמחה, עצב, ידע, וכל השאר, כולל אהבה. יום אחד הגיעה הודעה לרגשות שהאי עומד לשקוע. כולם תיקנו את הסירות שלהם ועזבו את האי. האהבה הייתה היחידה שנשארה. האהבה רצתה להיות עד הרגע האחרון האפשרי וכשהאי כבר כמעט שקע לגמרי, האהבה החליטה לבקש עזרה.

העושר עבר ליד האהבה בסירתו הגדולה האהבה שאלה: "עושר, האם תוכל לקחת אותי אתך?" העושר ענה: "לא, אינני יכול. יש כסף וזהב רב בסירה. אין מקום בשבילך כאן".

האהבה החליטה לבקש מהגאווה אשר עברה גם היא בספינה יפיפיה "גאווה, בבקשה עזרי לי!" "אינני יכולה לעזור לך, אהבה. כולך רטובה וזה עלול להזיק לסירה שלי" ענתה הגאווה.

העצב היה אף הוא קרוב אז האהבה בקשה את עזרתו: "עצב, הרשה לי ללכת ביחד אתך" "הו... אהבה, אני כל כך עצוב, שעלי להיות לבדי!"

האושר חלף אף הוא על פני האהבה, אך הוא היה כל כך מאושר עד שאפילו לא שמע את האהבה קוראת לו בבקשת עזרה.

לפתע נשמע קול: "בואי אהבה, אני אקח אותך". היה זה ישיש. האהבה הרגישה כל כך מבורכת ומאושרת עד שהיא שכחה אפילו לשאול את הישיש לשמו.

כשהגיעו ליבשה, הישיש הלך לדרכו. האהבה הבינה עד כמה גדול חובה לישיש, ושאלה את הידע, ישיש אחר: "מי עזר לי?"

"היה זה הזמן", ענה ידע. "זמן"? שאלה האהבה. "אך מדוע הזמן עזר לי?" הידע חייך ובחכמתו העמוקה ענה: "בגלל שרק הזמן מסוגל להבין עד כמה נפלאה היא האהבה".

שבת שלום - דורית

